

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR RUIMTELIJKE ORDENING, OPENBARE WERKEN
EN VERVOER

VERGADERING VAN WOENSDAG 15 MEI 1996

Interpellatie van mevrouw Vera Dua tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de weekendverblijven

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een nieuwe verkavelingsgolf in Vlaanderen
Met redenen omklede motie

VOORZITTER : De heer Leonard Quintelier

- *De interpellatie wordt gehouden om 10.11 uur.*

Interpellatie van mevrouw Vera Dua tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de weekendverblijven

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Dua tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de weekendverblijven.

Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het probleem van de weekendverblijven dateert van de jaren zestig en zeventig, toen veel mensen dachten dat het vertoeven in een eigen buitenverblijf in de natuur de ideale vorm van weekendontspanning was. Het is dan ook geen toeval dat de meeste van die verblijven in mooie natuurgebieden, en vrijwel altijd op illegale wijze, werden neergepoot. Zodoende zijn er in Vlaanderen inmiddels 32.000 weekendverblijven, waarvan er een 12.000 gelegen zijn in zones, waarin ze vanuit planologisch opzicht niet thuishoren.

Dit is een oud dossier omdat het beleid jarenlang gefaald heeft. In de loop der jaren is de overheid nooit opgetreden en in feite is het dossier vandaag meer problematisch geworden dan enkele jaren geleden. Door het uitblijven van elk optreden tegen de duizenden overtreders, is er in feite een toestand van virtuele regularisatie ontstaan.

Het ene dossier is echter het andere niet. Ik zou een onderscheid willen maken tussen drie types van overtreding. Ten eerste is de inplanting van weekendverblijven in bos, natuur- en landbouwgebieden volkomen in tegenstrijd met het gewestplan. Dit zijn de zwaarste overtredingen en deze chaletjes hadden sinds lang afgebroken moeten zijn. In bepaalde gemeenten betreft het overigens vrij grote aantallen. In een studie van IGEAN over 10 Kempische

gemeenten is sprake van 1.253 illegale constructies op een totaal van 5.000.

Ten tweede, zijn er de gegroepeerde weekendverblijven in de zones voor verblijfsrecreatie waarvoor sinds de jaren zeventig bijzondere bouwvoorschriften gelden. De oppervlakte van deze verblijven overschrijdt vaak de toegelaten oppervlakte.

Ten derde is er het permanent bewonen van weekendverblijven. Dit is wellicht het moeilijkst om oplossen. Vanuit planologisch oogpunt is dit onaanvaardbaar, want in feite wordt de oorspronkelijke bestemming van verblijfsrecreatie hierdoor gewijzigd. Uit de vermelde studie blijkt dat ruim de helft van de overtredingen zich in deze categorie situeren.

Heel vaak gaat het om mensen die sinds jaren eigenaar zijn van een weekendverblijf, maar er vanaf hun pensioenering de voorkeur aan geven om er definitief hun intrek te nemen en een dure huur in de stad uit te sparen. Een tweede categorie wordt gevormd door mensen die een weekendverblijf betrekken omwille van de lage huurprijzen. Hetzelfde fenomeen doet zich ook voor op de campings. Daar worden caravans permanent bewoond. De permanente bewoning heeft dit dossier uiteraard niet vergemakkelijkt en brengt het meteen ook in de sociale sfeer. Doordat de overheid tegen deze diverse illegale woonvormen nooit is opgetreden, krijgen de betrokkenen de indruk dat alles in orde zal komen.

Elke volksvertegenwoordiger heeft in persoonlijke gesprekken met bijvoorbeeld vertegenwoordigers van het Comité voor weekendverblijven kunnen vaststellen dat deze mensen echt vinden dat zij recht hebben op hun woning en wachten op een algemene regularisatie. Door een aantal factoren worden deze mensen overigens in hun overtuiging gesterkt. Zo is er de door de federale overheid opgelegde verplichting voor de gemeenten om elke inwoner in te schrijven in het bevolkingsregister. Ook de voorlopige inschrijving – model C92 – biedt geen oplossing, want de gemeenten treden niet op binnen de door de

Dua

wet vastgestelde termijn. De betrokkenen beschouwen de houding van de gemeentelijke overheid als een aanvaarden en goedkeuren van de illegale situatie.

Verder vorderen de meeste gemeenten ook een taks op het tweede verblijf van de bewoners van weekendverblijven. Ook daardoor wordt de indruk gewekt dat de situatie administratief aanvaard wordt.

Ondanks de zeer complexe situatie moet de overheid dringend een oplossing vinden. Daarbij moeten de drie volgende principes worden gerespecteerd. Ten eerste, herstel van de natuurwaarde en de open ruimte waar het moet. Ten tweede, rekening houden met sociale problemen. Ten derde, vrijwaren van de rechtszekerheid voor de bewoners van echte weekendverblijven waarvan het dossier aan de wettelijke vereisten voldoet.

Mijnheer de minister, we willen enerzijds enkele voorstellen formuleren en anderzijds meer toelichting bekomen bij de aanpak die u voorstaat. We zijn voorstander van de harde aanpak van de illegale weekendverblijven in natuur-, bos- en landbouwzones. Enkel afbraak en herstel van de oorspronkelijke toestand kan deze inbreuken op de gewestplannen ongedaan maken. De gemachtigde ambtenaar of het college kan dit vorderen. Dit is de enige correcte oplossing. Het gaat ten slotte over een flagrante aantasting van de open ruimte. Het sociale aspect van dit dossier is eerder beperkt. De meeste sociale gevallen komen immers voor in de zones voor verblijfsrecreatie. Voor mensen die zich om sociale redenen in deze gebieden hebben gevestigd moet bij voorrang een alternatieve woning worden gezocht.

Een tweede pijler is de verantwoorde regularisatie in de zones voor verblijfsrecreatie. Voor zover de weekendverblijven opgetrokken werden conform de vigerende voorschriften voor de weekendparken, lijkt ons dit de beste oplossing. De voorschriften kunnen onder andere op het punt van de oppervlakte van de gebouwen met enige soepelheid worden toegepast of zelfs aangepast, omdat het uiteindelijk gaat om zones bestemd voor de verblijfsrecreatie. De gemeenten moeten wel onder druk worden gezet om bpa's op te maken en verkavelingsvergunningen goed te keuren.

De derde pijler is deze van de permanente bewoning. Hier kunnen twee wegen worden bewandeld : een uitbreidingsstop en een uitdovingsbeleid.

Ten aanzien van de heer Suykerbuyk wil ik herhalen dat permanent wonen in zones voor verblijfsrecreatie voor ons niet kan. Ik heb daarvoor twee argumenten. De woonkwaliteit van deze woningen is niet goed. In bepaalde milieus begint men dit als een alternatieve woonvorm te romantiseren.

De heer Carl Decaluwé : Anders gaan leven ?

Mevrouw Vera Dua : Zo wordt dat volgens ons ten onrechte genoemd. In de sociale sector wordt gepleit voor alternatieve woonvormen als weekendverblijven en caravanbewoning. Deze ideeën moeten dringend worden gederomantiseerd. Deze woningen zijn vaak niet op de gasleiding aangesloten en niet uitgerust met een individuele watervoorziening. Dat zijn eigenlijk geen normale woonomstandigheden.

De echte weekendverblijvers staan niet zo positief tegenover permanente bewoning. Ze wensen dat er daar een vakantiesfeer blijft heersen. Permanente bewoning moet daar worden vermeden.

Op zich is dit natuurlijk niet zo gemakkelijk. Hoe moet het fenomeen volgens ons worden aangepakt ? Eerst en vooral moet de regeling van de inschrijving in het bevolkingsregister worden gewijzigd. Dit is een federale materie, maar in ieder geval zou de inschrijving moeten kunnen worden geweigerd, wanneer een planologische overtreding in het spel is. Ik pleit ervoor dat bij de federale regering stappen worden ondernomen om deze regeling te wijzigen. Ik ben me ervan bewust dat dit niet zo eenvoudig is, maar ik suggereer dat er, in afwachting van een definitieve regeling op federaal niveau, in nieuwe gevallen een kortstondige inschrijving bij het OCMW gebeurt. Dit is ook de regeling voor daklozen. Ondertussen kan met het OCMW binnen een periode van bijvoorbeeld zes maanden naar een alternatieve woonst worden gezocht. In ieder geval mag het fenomeen niet uitdeinen, zoals nu het geval is.

Voor de bestaande permanente bewoners moet natuurlijk ook een oplossing worden gevonden. We pleiten ervoor dat met de sociale omstandigheden rekening wordt gehouden. Ik wens hierbij een onderscheid te maken tussen twee categorieën. Iedereen is het er wellicht mee eens dat men diegenen die er om financiële redenen wonen, niet zomaar kan uitdrijven. Er moet in overleg met deze bewoners naar een oplossing worden gezocht. Het is nodig dat de overheid zich engageert om binnen een bepaalde periode ook daadwerkelijk een oplossing te vinden. Ik stel voor dat die oplossing binnen een termijn van vijf jaar wordt gerealiseerd en dat wordt gezocht naar alternatieven die voor deze bewoners aanvaardbaar zijn.

Welke instrumenten kunt u inschakelen ? Minister Baldewijns, wat ik hierna voorstel, behoort niet tot uw bevoegdheid, maar u hebt allicht goede contacten met Vlaams minister Peeters om dat in een mum van tijd te regelen. Ik pleit ten eerste voor een voorrangbehandeling in de sociale huisvesting. Het OCMW moet uiteraard onderzoeken of deze mensen aan de voorwaarden voldoen. Maar de categorie kennende, weet ik dat de meesten daarvoor zeker in aanmerking komen. Ten tweede moet een systeem van tijdelijke huurtoelage worden uitgewerkt. We hebben de discussie over de huurtoelage een week geleden gevoerd. Om allerlei redenen ben ik er niet 100 per-

Dua

cent voorstander van, maar aan deze categorie van mensen kan als noodoplossing een tijdelijke huurtoelage worden toegekend, zodat ze op de privé-huurmarkt tijdelijk een oplossing kunnen vinden. Ten slotte pleiten we ervoor dat een installatiepremie kan worden toegekend, zoals dit ook voor de daklozen gebeurt. Dit is ook een federale materie, maar ik weet dat de federale minister Peeters ook in die zin naar oplossingen zoekt in het kader van de realisatie van het armoederapport.

We mogen de gemeenten die daarmee worden geconfronteerd, niet opzadelen met al deze maatregelen. Meestal gaat het om landelijke gemeenten die niet plots voor honderd mensen een oplossing kunnen vinden. Volgens mij moet dit op provinciaal vlak worden aangepakt, waarbij ook andere gemeenten worden betrokken. Dit moet gebeuren in overleg met de bewoners, zodanig dat ze binnen een periode van vijf jaar een alternatieve woonst kunnen vinden in een woonplaats waarmee ze akkoord gaan. Hetzelfde geldt voor de campingbewoners. Bij een dergelijk uitdoofbeleid moet met de sociale factoren rekening worden gehouden.

Een tweede categorie ligt misschien iets moeilijker. Het gaat om de vele mensen die met pensioen zijn en in hun woning willen blijven. Ook hier moet men uitgaan van het standpunt dat dit geen ideale woningen voor oude mensen zijn. Ik heb met sociaal assistenten en dokters gesproken die die terreinen bezoeken. Ze vinden het onverantwoord dat oudere mensen daar wonen. In een eerste fase moet in overleg met deze mensen naar alternatieve woongelegenheden worden gezocht. Als we zouden weigeren daarop in te gaan, dan kan worden overwogen om een soort persoonsgebonden regularisatie voor de permanente woonst door te voeren voor deze categorie. Daarbij moet dan wel duidelijk worden gemaakt dat dit enkel voor hen kan en dat bij verhuis, overlijden of verkoop van het huis de permanente bewoning niet meer mogelijk is, omdat het weer een weekendverblijf moet worden. Bij dit soort uitdoofbeleid moet men een overgangsregeling voorzien voor mensen die kunnen bewijzen dat ze inzake inkomen niet tot de hogere categorieën behoren en dit weekendverblijf gedurende jaren ook als dusdanig hebben gebruikt, maar er nu definitief willen wonen. Er moeten duidelijke criteria zijn voor de inrichting van de woning.

Mijnheer de minister, deze reeks van maatregelen is gemoduleerd naar gelang van de omstandigheden. Ze zijn drastisch voor de echte overtredingen, namelijk de illegale verblijven in natuur- en bosgebieden. We pleiten ervoor om dringend aan sanering te doen en deze woningen af te breken, omdat ze de open ruimte aantasten. Maar aan de andere kant pleiten we toch ook voor sociale oplossingen, daar waar het nodig is, en voor een regularisatie van bepaalde weekendverblijven die er thuishoren en met de voorschriften in orde zijn.

Tot slot merk ik nog op dat onze voorstellen afwijken van een aantal suggesties die de jongste tijd opgang maken. We willen van de gelegenheid gebruik maken om dat zeer duidelijk te beklemtonen. Vanuit bepaalde hoek wordt er nogal op aangedrongen om zones voor verblijfsrecreatie vanwege het probleem van de permanente bewoning om te vormen tot recreatieve woonzones. De heer Suykerbuyk heeft onder andere deze idee gelanceerd, maar volgens ons kan dit niet. Op die manier wordt permanente bewoning geregulariseerd op plaatsen waar ze niet thuishoort. Dit houdt ook gevaren in. Eerst en vooral creëert men daardoor nieuwe woonzones op plaatsen waar dit planologisch niet kan en niet is voorzien. Ten tweede moet er in die zones qua infrastructuur en uitrusting ook worden beantwoord aan bepaalde criteria die voor woonzones gelden. Wegverharding is daar een voorbeeld van. Dit betekent ook dat precies de aantrekkelijkheid van die recreatiezones daardoor sterk zal verminderen. Ten slotte houdt dit ook in dat men geen poot heeft om op te staan om vergunningen te weigeren voor allerlei andere gebouwen, zoals winkels en ambachtelijke bedrijven. Het zou zeker niet verantwoord zijn om op die manier de oppervlakte woonzone op het gewestplan behoorlijk uit te breiden.

Daarnaast wordt voornamelijk door het Nationaal Comité voor de Weekendverblijven voorgesteld om een verjaringstermijn voor bouwmisdrijven in te voeren. Volgens de wet zijn dit, net als oorlogsmisdrijven, voortdurende misdrijven. In elk geval verzetten we ons tegen een dergelijke regularisering, omdat dit in feite een volledige amnestie inhoudt ten aanzien van alle bouwvoertredingen die ouder dan vijf jaar zijn. Dat is voor ons als groenens onaanvaardbaar, omdat op die manier alle overtreders worden beloond en de mensen die zich aan de reglementering hebben gehouden, worden gestraft. De overtreders krijgen door het falende beleid van de overheid een cadeau, terwijl de overheid haar falende beleid zelf moet oplossen in de plaats van daarvoor open ruimte of natuur op te offeren.

Ik herhaal dat het om een oud dossier gaat. Door het niet optreden van de overheid is een zeer verziekte situatie ontstaan, die zich altijd maar verder heeft uitgebreid. De overheid heeft nu de taak om dringend oplossingen te zoeken. Daarbij pleiten we in de eerste plaats voor een harde aanpak van alle illegale weekendverblijven in zones waar ze volgens de gewestplannen absoluut niet thuishoren. Zowel de lokale besturen als de diverse opeenvolgende ministers hebben er schuld aan. Om electorale redenen en uit gemakzucht heeft men dit dossier altijd maar voor zich uitgeschoven. Ik heb vernomen dat minister Baldewijns de bouwmisdrijven drastisch wil aanpakken, zonder daarbij ook de sociale aspecten uit het oog te verliezen.

Mijnheer de minister, hoe zult u dit oplossen ? Binnen welke termijn voorziet u een oplossing ? Wat denkt u van

Dua

onze oplossingen en in hoeverre stemmen uw voorstellen met de onze overeen ?

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer de voorzitter, wat mevrouw Dua zegt, klopt grotendeels. We mogen niet ontkennen dat zowel de federale als de regionale overheid voor een stuk schuld hebben aan dit uit de hand gelopen fenomeen. We moeten gezamenlijk – niet alleen u, maar ook dit Parlement en de lokale besturen – de ambitie hebben om dit probleem op te lossen binnen de genoemde termijn van vijf jaar. Dit lijkt me een redelijke termijn. Ik ben het met mevrouw Dua eens, wanneer ze opmerkt dat men de zonering moet respecteren en de weekendverblijven die buiten de juiste zones staan, bij prioriteit moet aanpakken. Van regularisatie is hier weinig of geen sprake. Mevrouw Dua, ik vind eerlijk gezegd dat u nogal ver gaat, als u voorstelt om zelfs binnen de zone, waar verantwoord, regularisaties door te voeren.

Ik zal daar nu niet op ingaan, ik vind dat een redelijk standpunt en het is ook het mijne.

Ik wil iets langer stilstaan bij het recente fenomeen van de permanente bewoning. Wij hebben in 1984 een decreet goedgekeurd waarbij wij stedenbouwkundige voorschriften hebben voorzien voor de weekendverblijven in het kader van de bepalingen van de gewestplannen van 1972. Wij hebben daar een notie aan toegevoegd, de notie van het gebruik. Het permanente wonen in zo'n weekendverblijf werd dus niet toegestaan.

Het gebruik kan – afgezien van het probleem van de weekendverblijven – ook op andere terreinen van de ruimtelijke ordening problemen stellen. Men moet zich daarover eens bezinnen. Het probleem van de permanente bewoning is gesteld, en het is een zeer complex probleem.

De federale wet legt op dat men zich moet inschrijven in de plaats waar men feitelijk verblijft. Mevrouw Dua, toen deze wet in de Senaat werd behandeld, hebben wij een amendement ingediend. Wij vonden dat men op basis van dat decreet de inschrijving moest weigeren aan iemand die in een zone woont waar het urbanistisch gezien niet kan. Dat amendement is verworpen, en achteraf bekeken vind ik dat redelijk. Ik begrijp dat vanuit het standpunt van veiligheid en zekerheid men in een staat moet weten waar iedereen zich bevindt. Ik heb er begrip voor dat men het principe van verplichte inschrijving heeft ingevoerd. Dit zorgt echter voor problemen, want wij kunnen niets veranderen aan die federale wet. De federale wet van 1984 en het decreet van 1992 zijn in strijd met elkaar.

Hoe moet men dat nu oplossen ? Ik weet het eerlijk gezegd ook niet zo goed, maar ik meen dat een aantal elementen die mevrouw Dua heeft aangebracht erop wijzen

dat het een omvangrijk probleem is. Ik geloof persoonlijk niet in een uitdoofbeleid, want men heeft immers reeds een aantal jaren gewoond in dat verblijf en dan moet men het overlaten aan de nakomelingen. Er bestaat een soort gewenning, waardoor men een en ander niet zomaar aanvaardt. Het is ook een van de punten waar het Nationaal Comité voor Weekendverblijven voor pleit. Ik heb vaak gezegd dat het niet realistisch is, en het probleem wordt enkel verplaatst.

Ik zou echter niet teveel stilstaan bij de sociale gevallen, omdat het er niet teveel zijn. Er zijn er veel minder dan wij denken. Als er zijn, dan moeten er wel maatregelen worden getroffen.

Ik wil echter een denkkader aanreiken, waarvan ik vraag het in overweging te nemen, namelijk dat men op vraag van de gemeentebesturen kan komen tot een nieuw type van zonering, waarbij men de landelijkheid die in vele weekendzones bestaat zou behouden – al zijn de architecturale bouwsels dikwijls niet van de fraaiste. Ik zou er persoonlijk niets op tegen hebben dat men in een dergelijk gebied de kavelgroottes zou optrekken, en de stedenbouwkundige voorschriften met betrekking tot de bewoning zou verstrengen. Ik ben er geen voorstander van het permanente verblijf in dergelijke zones aan te moedigen. Een aantal maatregelen, bijvoorbeeld het bepalen van de aard van de materialen, kunnen een aantal mensen afschrikken om van hun twintigste tot ver na hun pensioenleeftijd in die zones te verblijven.

Ik zou er wel voor willen pleiten om in een dergelijk kader, waarbij men de karakteristieken van een dergelijke zone behoudt, de notie van permanent verblijf te schrappen. Dit doet de waarde van de eigendommen stijgen, en de meerwaarde zou decretaal moeten worden geregeld. Mijnheer de minister, die meerwaarde zou in de schatkist van de gemeenten terechtkomen, die op hun beurt moeten instaan voor de elementaire voorzieningen die er al dan niet zijn. De wijze van uitvoering laat ik in het midden, maar ik vind dat deze optie moet worden onderzocht.

Ik wil mij voorts verzetten tegen een misverstand : ik pleit niet voor nieuwe zones, ik pleit er enkel voor – en ik zeg dit met de meeste klem – dat in de bestaande weekendzones gedeeltelijk of in het geheel kan worden overgegaan tot het omvormen van de zonering tot een zonering waarbij het permanente verblijf is toegelaten. Wij mogen de open ruimtes dus niet aantasten.

Ik pleit er dus voor, en dan vooral op pragmatische gronden. Wat men ook moge zeggen, het kan best zijn dat wij ons in 1984 inzake de notie permanent verblijf hebben vergist of ons hebben verkeken op de problemen die één en ander met zich meebrengt. Er zijn immers mensen die zich hebben laten inschrijven, en voor deze mensen is het gemakkelijk te bewijzen dat zij in overtreding zijn, want

Suykerbuyk

zij hebben zelf bekend dat zij daar permanent gaan wonen.

Er zijn er echter evenveel die elders zijn ingeschreven, en die daar dan permanent wonen. Het is dus bijna onmogelijk om dit te controleren. Het gaat zo ver dat er een aantal arrondissementen zijn waar het parket in dergelijke zaken niet optreedt. Dan worden wij geconfronteerd met de situatie dat tussen droom en daad niet alleen de wetten staan, maar ook het feit dat het parket niet optreedt. In Antwerpen is bijvoorbeeld door de procureur des Konings gezegd dat alleen dan zal worden vervolgd wanneer de ongeoorloofde permanente bewoning vergezeld gaat van een significante bouwovertreiding.

Ik heb het in mijn voorstel over die weekendverblijven die er wettelijk staan. Alleen in dat geval zou ik ervoor pleiten het element permanente bewoning te laten vallen, maar dan wel alleen in de context waarin ik het heb gesteld. Ik weet dat dit voor discussie vatbaar is, maar ik zou u willen vragen, mijnheer de minister, om dit voorstel in overweging te nemen in de globalisering van een aanpak, waarvan ik erop vertrouw dat ze in uw wijze handen goed wordt opgevangen.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 17 april had ik een vraag om uitleg ingediend, maar ik had in samenspraak met uw voorzitterschap en het secretariaat afgesproken om over dit onderwerp aansluitend op deze interpellatie een tussenkost te houden.

Mijnheer de minister, u hebt forse uitspraken gedaan, en u heeft gezegd dat u daadwerkelijk zou optreden tegen de bouwovertreidingen in Vlaanderen. Vooral de toestand in de weekendzones zou grondig worden aangepakt. Onwettelijke constructies zouden moeten verdwijnen, en daarbij werd het cijfer nog eens vermeld dat Vlaanderen zo'n 32.000 illegale weekendverblijven telt.

Bovendien wil de minister de oorspronkelijke bestemming van de weekendzones in ere herstellen. Uw forse uitspraken hebben intussen al geleid tot reacties. Mijn vraag om uitleg betrof vooral de studie die werd gepubliceerd op het einde van de maand maart. Deze studie stelt dat een aantal weekendzones zouden moeten worden omgevormd tot permanente woonzones. Dit standpunt staat haaks op uw intenties. Vandaag lees ik in de krant dat u intussen overleg hebt gepleegd met de vereniging Nationaal Comité Weekendverblijven. Deze organisatie verklaart dat ze, gezien haar 25-jarige ervaring met deze problematiek, nogal sceptisch staat ten overstaan van uw uitspraken. Haar voorzitter stelde trouwens met genoeg vast dat de gespierde taal van de minister al een stuk was afgezwakt tijdens het debat in De Zevende Dag. Het Co-

mité is ook een voorstander van regularisatie voor weekendverblijven die zijn gebouwd buiten de erkende zones die op de gewestplannen zijn vastgelegd. Bovendien lees ik dat gisteren een intentieverklaring zou zijn ondertekend door uzelf en de heer Lambrechts, voorzitter van het Nationaal Comité Weekendverblijven. Het zou, mijns inziens, gepast zijn indien de leden van de commissie deze tekst zo vlug mogelijk konden inkijken. Er is ook een reactie bekend van de Bond Beter Leefmilieu, waarin wordt gesteld dat de minister het gedoogbeleid verderzet in plaats van te kiezen voor een grondige aanpak van de problematiek.

De Volksunie vraagt dat er dringend klaarheid komt in deze situatie. Het beleid dat gedurende de voorbije twintig jaar werd gevoerd, waarbij de doelstellingen weliswaar fors werden geformuleerd, maar telkens werden beknot door elementen van financiële en sociale aard, is niet correct noch ten overstaan van de ruimtelijke ordening, noch ten overstaan van de bevolking, die rechtszekerheid wenst. Ik lees ook dat er een plan zou bestaan om op korte termijn een twaalfstal gemeenten aan te pakken. Op basis van welke criteria werden die gemeenten uitgekozen ? Het is de verantwoordelijkheid van de Vlaamse overheid om het beleid van ruimtelijke ordening in Vlaanderen op een correcte manier uit te bouwen. Enkel juridische klaarheid dient het Vlaams beleid ter zake. Er bestaan procedures om wijzigingen aan te brengen op de gewestplannen, maar de zonerings moet aanduiden dat het beleid extra ruimte wil creëren. We zijn bereid daaraan mee te werken, maar het kan niet dat men toegevingen doet in de casuïstiek. Op die manier zouden de reglementen in de ene gemeente wel worden afgedwongen en in de andere niet.

Wat zijn de concrete beleidsintenties ? Wat zal er concreet gebeuren in alle gemeenten in Vlaanderen ? Het betreft hier de geloofwaardigheid van het politieke beleid in Vlaanderen in het algemeen.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Ik sluit me in grote mate aan bij datgene wat de heer Sauwens heeft gezegd. De bestaande reglementering dient in de toekomst strikt te worden toegepast. Voor wat betreft het verleden, kan de regularisatie van de weekendverblijven in aanmerking worden genomen, daar waar het vandaag stedenbouwkundig kan. Voor de herschikking van de gewestplannen kan men rekening houden met bepaalde zones waar een feitelijke bebouwing aanwezig is, waardoor men niet meer spreekt van een natuurgebied. Op die manier kunnen die mensen wettelijk in orde worden gesteld. Uiteraard kan er in natuurgebieden geen sprake zijn van het behoud van weekendverblijven.

Men mag toch niet uit het oog verliezen dat de overheid ter zake veel verwachtingen heeft gecreëerd bij de betrok-

Lachaert

ken gemeentebesturen. Er werden inmiddels straatnamen en huisnummers ingevoerd en belastingen geheven. Vroeger was de rechtspraak misschien nogal stringent bij de benadering van de problematiek van de illegale weekendverblijven. Maar ik zou u willen wijzen op een tussenarrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, waarin wordt gesteld dat er een onderzoek komt naar de maatregelen die de overheid heeft genomen om aan de eigenaars van weekendverblijven duidelijk te maken dat ze in de betreffende gebieden konden verblijven. Het Hof stelt dat het de betrokkenen zal vrijspreken als die overheidsmaatregelen worden bewezen. Ik zou er dan ook voor willen pleiten dat u bij het uitstippelen van uw beleid rekening houdt met die juridische realiteit. U zult bovendien afspraken moeten maken met de minister van justitie, om het Vlaamse beleid en het federale beleid op mekaar af te stemmen.

Inzake de bewoning van die zones deel ik de mening van de heer Suykerbuyk dat de sociale gevallen eerder beperkt zijn. U hebt het over Berlaar, maar dat is misschien enigszins een uitzondering. Er zijn echter ook heel veel illegale gevallen bij. Dit zijn mensen die zich aan het wettelijke willen onttrekken, al was het maar opdat er geen vaststelling van overspel zou kunnen plaatsvinden. Dat is toch een belangrijke categorie. Daar werd dus voor een deel een gewilde illegaliteit gecreëerd, die uiteraard niet permanent is ingeschreven. Het sociale aspect speelt mee, maar mag niet worden overdreven.

De voorzitter : Mijnheer de minister, ik zou er het volgende aan willen toevoegen. Eerst en vooral pleiten wij toch voor de maximale rechtszekerheid. Er zijn immers heel wat weekendverblijvers die al meer dan een decennium zonder enige vergunning in de gepaste zone verblijven. Laten we eerst op dat gebied eens ten gronde saneren, zodanig dat die mensen rechtszekerheid hebben en uitsluitend over de vraag of het nu al dan niet toegelaten is. De slechte architectuur die daar waar te nemen is spruit immers nogal eens voort uit die onzekerheid : vandaar dat men gebruik maakt van goedkope bouwmaterialen die we daar liefst niet zien. Laten we die zones saneren met de gepaste materialen, zodanig dat we een ander beeld krijgen van die omgeving.

Wat de problematiek van de permanente bewoning en de sociale gevallen die daar zeker aanwezig zijn betreft, denk ik dat we vooral een onderscheid moeten maken tussen diegenen die permanent kampeerterreinen bewonen en zij die permanente bewoner zijn in weekendverblijfparken. Dat is een heel groot onderscheid. De sociale gevallen zullen we vooral vinden bij de bewoners van kampeerterreinen.

Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Sauwens, wie me goed kent weet wel dat die 'sterke' uitspraken wel eens versterkt zouden kunnen zijn geweest door de pers. Desalniettemin vond ik het een goed signaal tegenover de buitenwereld, een signaal dat het ons menens is met de aanpak van de bouwmissdrijven enerzijds, maar ook met onze zorg voor een goede ruimtelijke ordening in het algemeen.

Uit de vele toespraken, waarvoor ik de leden uiteraard dank, zou ik een vorm van eenstemmigheid – ook met mij – kunnen afleiden wat de beschrijving van de situatie op het terrein betreft. Er is ook eenstemmigheid, denk ik, wat de groei naar deze situatie betreft. Sommigen hebben het over twintig jaar, anderen over 25 jaar, maar het is een aangelegenheid die inderdaad is gegroeid gedurende vele jaren. Wat de remediëring betreft houdt dit dus uiteraard bepaalde handicaps in.

Voorafgaandelijk zou ik ook willen waarschuwen voor tegenstrijdigheden die ik heb opgemerkt in de vele betogen. Ik zou in dit verband willen pleiten voor de nodige opletendheid. Men kan dus pleiten, zoals ik heb gehoord, voor een zeer hard optreden, dat neerkomt op afbraak. Ook heb ik gehoord dat men het in overeenstemming moet kunnen brengen met een sociale aanpak en met oog voor de sociale problematiek. Dit kan, maar het is niet steeds zo vanzelfsprekend dat dit kan samengaan. Met in het achterhoofd de grote zorg om het bewaren en het bewaken van een goede ruimtelijke ordening heb ik hier ook de term regularisatie horen vallen. Ik zeg u vooraf zeer duidelijk : ik wens niet zomaar te spreken van enige vorm van regularisatie. Men zegt enerzijds dat men geen beleid mag voeren op basis van de casuïstiek, terwijl men anderzijds wijst op de noodzaak de situaties ter plekke goed te bekijken. Na al deze bedenkingen moet voor iedereen duidelijk zijn wat voor mij duidelijk is : we hebben te maken met een vrij moeilijk dossier. Alvorens over te gaan tot het beantwoorden van de vragen zou ik nogmaals willen pleiten voor het steeds bekijken van de zaken zoals ze zijn, rekening houdend met wat nu voorzien wordt door onze decreetgeving. Laten we dus bijvoorbeeld bepaalde ideeën niet zomaar verwarren : ze kunnen immers nodig zijn voor een oplossing. Mevrouw Dua, spreken we over de bouwsels, dan gaat het dus niet over de oppervlakten die in aanmerking kunnen komen. In stedenbouwkundige termen spreken we in deze eerder over de volumes, over termen als 600 kubieke meter. Laten we dus geen verwarring stichten als we naar een remedie willen streven.

Wat de problematiek van de weekendverblijven betreft, alludeerde de heer Sauwens op het feit dat ik gisteren samen met de voorzitter van het Nationaal Comité van de Weekendverblijven inderdaad een intentieverklaring tot samenwerking heb ondertekend. Het gaat inderdaad over een vage verklaring. In deze verklaring worden de uitgangspunten voor de aanpak van het probleem geformuleerd.

Baldewijns

leerd en op een rijtje gezet. In de eerste plaats wordt duidelijk gezegd dat de partners van die intentieverklaring zich bewust zijn van de maatschappelijke en ruimtelijke problematiek van de weekendverblijven en dat zij ertoe bereid zijn om samen voorstellen tot oplossingen te formuleren.

Een tweede belangrijk punt waarvan eveneens melding is gemaakt in de kranten : er werd duidelijk onderschreven dat de bestaande regelgeving inzake weekendhuisjes zal worden gerespecteerd. Ook wordt zeer duidelijk gesteld dat het bestaande handhavingsbeleid verder wordt gezet. Het is niet zo dat we een vacuüm zouden creëren omdat men nu eens werk gaat maken van een bepaalde problematiek. Daar is geen sprake van. Betreffende het handhavingsbeleid wil ik ook nog eens benadrukken dat dit beleid voor ons wordt gevoerd in de geest van de prioriteitennota zoals deze opgesteld werd door een vorige regering. Hierbij worden de bouwmisdrijven aangepakt. Als we ons vandaag baseren op deze nota is dit ons ook ingegeven vanuit een zorg voor continuïteit in deze materie. Ik wil nogmaals onderstrepen waarover het gaat, wat eveneens de discussie vergemakkelijkt. Enerzijds zijn er de prioritaire gebieden waarbinnen moet worden opgetreden : de natuur-, bos-, park-, vallei- en overstromingsgebieden, de stroken met erfdienstbaarheden langs de waterlopen en langs de lijninfrastructuren. Anderzijds zijn er de flagrante bouwovertreedingen. Hiertoe behoren de weekendverblijven die zonder vergunning, in strijd met een Bijzonder Plan van Aanleg of in strijd met een vergunning werden opgericht en daarnaast gebruikt worden voor permanente bewoning. Ik wil u ook nog eens mededelen dat wij geregeld overleg plegen met de procureur in verband met het nakomen van deze prioriteitennota en met deze handhavingspolitiek : dit opdat het verband met de gerechtelijke overheid bewaard zou blijven. Elke drie maanden wordt er dus overleg gepleegd.

Toch wil ik nogmaals beklemtonen dat het opstellen van een intentieverklaring over de aanpak van de problematiek niet noodzakelijk leidt tot een volledige regularisatie. Niets is minder waar. Ook in de prioriteitennota wordt het herstel van de natuurwaarde als eerste prioriteit aangegeven. We moeten ter zake alleszins rechtszekerheid nastreven. We komen dus tegemoet aan de bezorgdheid die de sprekers hebben geuit.

In de marge van deze problematiek werd het probleem van de permanente bewoning aangeraakt. Verscheidene sprekers hebben suggesties gedaan. Bepaalde suggesties zullen zeker worden bestudeerd. Het permanent wonen en de inschrijving in het woonregister behoren evenwel tot de bevoegdheid van de federale wetgever. In het kader van de opvolging van het kansarmoederapport vindt er wel overleg plaats tussen de federale overheid en het ge-

west. Dit probleem staat op de dagorde van de overlegvergaderingen.

In de gewestregering werd een werkgroep opgericht die gecoördineerd wordt door de heer Leo Peeters, minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting. Ook hij heeft dit thema op de dagorde gezet. We moeten onderzoeken of de inschrijving in het woonregister kan worden geweigerd op grond van planologische motieven. Een weigering op grond van de kwaliteit van de huisvesting ligt voor de hand, maar dat behoort niet tot mijn bevoegdheid. Het lokale niveau, de steden en de gemeenten, hebben in deze een bijzonder belangrijke verantwoordelijkheid. Zij moeten die dan ook opnemen. Als aan de wettelijke woonvoorwaarden niet wordt voldaan, kan een woning onbewoonbaar worden verklaard.

Wij hebben niet de pretentie om in deze sector alles te willen regelen, wij streven wel meer duidelijkheid na en baseren ons daarvoor op de uitgangspunten van het rapport van de Koning Boudewijnstichting van 1985.

Vandaag werd ook reeds verwezen naar de IGEAN-studie. De Koning Boudewijnstichting hield naast sociale gegevens ook rekening met ruimtelijke gegevens. De beleidsscenario's die in dit rapport naar voren werden geschoven, willen we toetsen aan bepaalde concrete situaties. Het is onmogelijk om voor alle situaties algemeen toepasbare lineaire oplossingen aan te bieden. Deze interpellatie biedt mij de gelegenheid dit nog eens te beklemtonen. Wij moeten een keuze maken tussen een globale en een gedifferentieerde aanpak. De lokale situaties hebben hun belang en een cliché-matige benadering is niet aangewezen.

Daarom werden een twaalfstal gemeenten uitgekozen. We hadden er ook twintig kunnen uitkiezen, maar de mogelijkheden van onze administratie zijn beperkt, en vooral de keuze van een representatief staal met een goede spreiding was van belang. In overleg met de lokale overheden, college van burgemeester en schepenen, de OCMW-raad, enzovoorts, kunnen dan voorstellen worden uitgewerkt. Mijns inziens is het belangrijk om de lokale natuurverenigingen bij de inspraak te betrekken. Ik denk bijvoorbeeld aan de Bond Beter Leefmilieu.

Ik wil nog enige concrete toelichting geven bij het beleid in deze eerste fase. Gisteren werd door twee belanghebbende partijen een intentieverklaring ondertekend. Naargelang de evolutie van de omstandigheden kunnen anderen later deze intentieverklaring nog bijtreden. Belangrijk is toch dat we nu reeds vertegenwoordigers van de verbruikers- en eigenaarsverenigingen in ons midden hebben.

We wensen binnen de drie jaar een planmatige oplossing te vinden voor een twaalfstal knelpuntgemeenten. De colleges van burgemeesters en schepenen zullen hierbij zeer intens worden betrokken. Op het gemeentelijk vlak kan

Baldewijns

worden nagegaan of er naar planologische oplossingen moet worden gestreefd, eventueel met inbegrip van de herziening van gewestplannen.

We moeten ons wel hoeden voor het overdrijven van de sociale aspecten. Bij de campingbewoners komt dat aspect wellicht sterker naar voren dan bij de weekendverblijven. Sociale problemen kunnen geen planologische oplossingen krijgen. Voor sociale problemen moet een sociale oplossing worden gezocht. Er werd gesuggereerd om uit te kijken naar herhuisvesting. Ik dank de collega's voor deze concrete suggesties. Zij kunnen eventueel in overweging worden genomen, maar men mag niet van de minister van Ruimtelijke Ordening verwachten dat hij een sociaal beleid gaat voeren.

Tot slot en met het oog op de volledigheid, wil ik nog even de problematiek van de campings aanraken. Vele facetten van deze problematiek zijn met elkaar verweven. De campings hebben tot 1999 de tijd om een vergunning te bekomen. Deze termijn heeft ook in de pers vaak aanleiding gegeven tot verwarring. Er wordt gezegd dat men nog de tijd heeft tot 1999 om zijn situatie te regulariseren. De campings kunnen zich tot die datum conformeren aan de voorwaarden die het campingdecreet, destijds goedgekeurd door de Vlaamse Raad, oplegt. Overeenkomstig de afspraken met toerisme Vlaanderen, zal de administratie voor de Ruimtelijke Ordening nagaan of de campings in een daartoe door het bpa bestemde zone liggen en aan alle planologische voorschriften voldoen.

Tot besluit onderstreep ik dat aan deze problematiek veel aspecten zijn verbonden. Het handhavingsbeleid wordt voortgezet. We volgen het boekje en in eerste orde de prioriteitnota. Bovendien wordt ondertussen naar structurele oplossingen gezocht, omdat het probleem ons in zijn verschillende dimensies bekend is.

De voorzitter : Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik ben toch wat ontgoocheld, omdat u niet duidelijk naar voren schuift wat er concreet zal gebeuren. Ik hield een sterk pleidooi om in de zones waar het nodig is, met name natuur- en bosgebieden, waar illegale weekendverblijven staan, onmiddellijk, en zeker zo vlug mogelijk, op te treden. Het verbaast me dat de heer Suykerbuyk daar in principe mee akkoord ging. Iedereen moet zich realiseren dat zo'n 12.000 weekendverblijven moeten worden afgebroken. Voor ons liever vandaag dan morgen.

De minister merkt op dat hij het handhavingsbeleid zal voortzetten op basis van de prioriteiten die werden vooropgesteld. Die prioriteiten wijzen allicht in dezelfde richting als ik in mijn uiteenzetting heb voorgesteld, namelijk open ruimte bewaren en illegale toestanden aanpakken.

Het handhavingsbeleid heeft tot nu toe gefaald en de overheid is bijna niet opgetreden, waardoor de toestand zo verziekt is. Ik vrees een beetje dat alles op de lange baan wordt geschoven, indien men nu nog samen met het comité naar structurele oplossingen moet beginnen te zoeken. Ik herhaal nogmaals mijn pleidooi om zo vlug mogelijk rechtszekerheid te creëren. Er moet in de zones waar weekendverblijven niet thuishoren, onmiddellijk worden opgetreden, zodanig dat alle woningen die daar ten onrechte staan, worden afgebroken.

Voor mij is het probleem van het permanente wonen, vanuit het standpunt van open ruimte en natuur, niet direct hét probleem. Het is er wel één, omdat het niet in overeenstemming is met het juiste gebruik. Het kan op sociaal vlak tot moeilijkheden leiden, maar blijkbaar eerder minimaal. Er moet hiervoor een oplossing worden gezocht. In mijn ogen is het eerder een sociaal randfenomeen dat de discussie enigszins bemoeilijkt, omdat het nogal gevoelig ligt. Maar alle problematieken moeten zeer duidelijk van elkaar worden gescheiden. Als u de aanpak ervan nog twee jaar wilt uitstellen, kan ik daar begrip voor opbrengen, maar eerst moeten de zware overtreders worden aangepakt.

Ik heb ook de reactie van de Bond Beter Leefmilieu gehoord op het akkoord met het Nationaal Comité van de Weekendverblijven. In het dossier is het al lang een traditie om de milieubeweging vrij nauw te betrekken bij het zoeken naar oplossingen. Ik kan me voorstellen dat ze er een kater aan over heeft gehouden, want het heeft uiteindelijk tot weinig geleid. Toch vind ik het zeer spijtig dat u deze traditie gedeeltelijk hebt doorbroken door de milieubeweging er niet opnieuw intensief bij te betrekken. Het zou de voortzetting zijn van een poging om met iedereen rond de tafel te gaan zitten en op die manier tot een oplossing te komen. In die zin wens ik een oproep te doen om er haar er in de toekomst zeer intensief bij te betrekken. Dat is voor ons ook een grotere garantie dat er vlugger en drastischer zal worden opgetreden.

Ik zal bovendien een motie indienen naar aanleiding van deze interpellatie.

De voorzitter : We nemen daar nota van.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de minister, u beweert dat het handhavingsbeleid zal worden voortgezet. Uit alle uiteenzettingen is duidelijk gebleken dat van deze Vlaamse regering, en van uzelf als minister, wordt verwacht dat eindelijk klaarheid wordt gebracht. Eén van de handhavingsmaatregelen is het optreden van het gerechtelijk apparaat, dat echter vrijwel alle processen-verbaal in de meeste arrondissementen zonder gevolg klasseert. Ik heb het gevoel dat uw driemaandelijks overleg met de parketten-generaal en het optreden van uw administratie op het terrein zelf heel weinig effect ressorteren. Vandaar ook de

Sauwens

triomfkreten. Het zal wel koelen zonder blazen. Die berichten krijgen we vanuit het Nationaal Comité van de Weekendverblijven, dat intussen al 25 jaar de bestaande toestand handhaaft.

Er moet nu voor elk individueel geval afzonderlijk binnen de kortste termijn klaarheid komen, en niet alleen in de twaalf gemeenten, maar over heel Vlaanderen. Men moet weten wat wel en wat niet kan, om financiële en sociale redenen voor het individu, maar vooral om hetgeen ons hier allemaal bekommert, namelijk een goede ruimtelijke ordening in Vlaanderen. We pleiten voor het maximale behoud van de open ruimte in Vlaanderen voor de gemeenschap.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mevrouw Dua, over de betrokkenheid van de milieubeweging heb ik u toelichtingen gegeven. We zullen haar erbij betrekken, rekening houdend met de situaties die moeten worden besproken.

Wat het handhavingsbeleid betreft, kunt u niet verwachten dat we dwaasheden begaan. We leven in een rechtsstaat en dus moet men gerechtelijke procedures hun beloop laten. Men kan niet alles laten afbreken. Zo eenvoudig is het niet.

Mijnheer Sauwens, ik wil ook op uw opmerkingen reageren. We gaan door met een forse aanpak, omdat dit ook absoluut noodzakelijk is. U zit wel verkeerd, als u stelt dat de processen-verbaal niet worden afgehandeld zoals het hoort. We hebben de ervaring dat men op gerechtelijk vlak de zaken met meer kracht doorzet, zeker de laatste maanden. Systematisch wordt nu een dwangsom geëist. Dit is belangrijk, want anders had men inderdaad geen stok achter de deur in deze materie. Er was wel een vonnis, maar er schortte wat aan de uitvoerbaarheid. Dit was één van de grote zwakke punten in het tot nog toe gevoerde beleid.

Het is best mogelijk dat soms dossiers worden geseponeerd. In dat geval wordt van de procureurs gevraagd aan de gemachtigde ambtenaar een verklaring voor te leggen. Dit is belangrijk. Ik sluit niet uit dat er een ernstige reden kan zijn waarom een bepaalde zaak gerechtelijk niet verder wordt behandeld of niet het gevraagde besluit wordt genomen. Het gerecht heeft zijn taak hierin, en we hebben ons daar niet in te mengen. Maar na een beslissing verzoeken we wel om een verduidelijking om het beleid echt gecoördineerd te kunnen laten verlopen.

Tijdens de beroepsprocedures wordt aan de gemachtigde ambtenaar gevraagd om ten gronde na te gaan of stappen moeten worden gezet ten opzichte van beslissingen van de bestendige deputaties. Als dit niet gebeurt, krijgen we ook een verklaring van de gemachtigde ambtenaar. Ik geef u een viertal spelregels die er in elk geval op wijzen dat het

handhavingsbeleid wordt voortgezet. Misschien heb ik me verkeerd uitgedrukt, want dit handhavingsbeleid is zelfs verstrengd. Ik hoop dat de commissie dit mede onderschrijft, want het betreft hier wel een aangelegenheid die politieke moed vraagt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een nieuwe verkavelingsgolf in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Sannen tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een nieuwe verkavelingsgolf in Vlaanderen.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil met deze interpellatie niet vooruitlopen op de bespreking van de beleidsbrief die voor volgende week maandag is gepland. Toch vond ik het nodig om aan de alarmbel te trekken voor een nieuwe golf van verkavelingen die vooral vanuit landelijke gemeenten op ons afkomt.

De Stedebouwwatch heeft reeds enkele weken geleden dit probleem aangekaart op een persconferentie. Ze heeft er uitgepakt met een hele reeks voorbeelden en initiatieven die landelijke gemeenten met het oog op nieuwe verkavelingen en het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden hebben genomen. Ik zal hier niet ingaan op deze concrete voorbeelden, omdat ze toen voldoende duidelijk naar voren zijn gebracht. Maar ik deel wel de bekommernis waaraan de Stedebouwwatch uiting heeft gegeven, en daar wil ik aandacht voor vragen.

Het lijkt erop dat de komst van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen deze landelijke gemeenten aanzet om nu nog vlug allerlei nieuwe verkavelingen te realiseren. Het aantrekken van nieuwe woningen en bewoners, liefst nog met een voldoende groot inkomen, heeft in elk geval een positieve invloed op de inkomsten van de gemeenten. Het aantal inwoners van een gemeente is trouwens bepalend voor de categorie waarin een gemeente zich bevindt. Vanuit die logica zijn heel wat gemeentebesturen bezig met het ontwikkelen van nieuwe verkavelingen, vooral in woonuitbreidingsgebieden.

Die zogenaamde woonuitbreidingsgebieden zijn enkel en alleen reservezones, die zouden mogen worden aangesneden wanneer binnen bepaalde woonzones op het gewestplan geen ruimte meer ter beschikking staat voor bijko-

Sannen

mende bebouwing. Op dit moment worden ze aangesneden via verkavelingsvergunningen of BPA's, maar vele van deze woonuitbreidingsgebieden en deze nieuwe verkavelingen sluiten niet aan bij stads- of dorpskernen.

In de praktijk zijn het vaak natuurlijke gebieden die worden aangesneden, of gebieden die op dit moment als landbouwgrond worden gebruikt. Zij grijpen dus vaak in op de open ruimte, en gaan in tegen uw beleidsbrief. U stelt hierin dat men vooral naar kernversterking zou moeten gaan en het stedelijk weefsel zou moeten versterken.

Trouwens, het zijn niet alleen woonuitbreidingsgebieden die worden aangesneden, er zijn ook gemeenten die het zogenaamde woonpark willen gebruiken. Hierbij verwijs ik naar de gemeente Zwevegem.

In het kader van de opmaak van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is er een studie gemaakt over de noodzaak van hoeveel bouwkvavels of woningen voor de toekomst zouden nodig zijn. In 1991 hield men het op een aantal van 400.000. Vandaag zien we dat er nog een 300.000 nieuwe woningen nodig zijn en dit tot in 2007.

U stelt dat deze woningen zouden ingeplant worden in kernen of in het stedelijk weefsel. Als we dan naar de oppervlakte kijken die de woningbouw de laatste 10 jaar heeft ingenomen, dan spreken we van 50.000 ha. Met andere woorden : 5.000 ha per jaar. De gemiddelde oppervlakte van een kleine gemeente in Vlaanderen wordt jaarlijks als bijkomende ruimte ingepalmd voor bebouwing. We wijzen bij het in gebruik nemen van deze nieuwe ruimte ook op de kosten die hiermee gepaard gaan. Naast het aantasten van de open ruimte, zijn er ook kosten voor het creëren van allerlei nutsvoorzieningen, zoals de distributie, elektriciteit, water, TV en telefoon. Ik verwijs hierbij ook naar de 27 miljard frank die voor de komende vijf jaren zou moeten worden voorzien voor de uitbouw van het rioleringsnet. Ook deze maatschappelijke kost lijkt mij onverantwoord.

Ik verwijs ook naar het probleem van de mobiliteit, waarover de beleidsbrief eveneens handelt. In uw beleidsbrief stelt u dat u een trendbreuk wil realiseren en u somt daartoe acht punten op. Punt 6 luidt als volgt en ik citeer : het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden zal slechts worden doorgevoerd nadat de reële behoeften zijn aange-toond. Einde citaat.

U formuleert als doelstelling van het grond- en pandenbeleid, het actualiseren en activeren van de toepassing van de bestaande instrumenten en het stimuleren van nieuwe instrumenten ter uitvoering van een grondbeleid. Hierbij wordt gedacht aan het actualiseren van de inventaris van onbebouwde percelen, die in de gemeenten voor iedereen ter inzage moet liggen. Volgens de timing stelt u dat in 1996 vooral zal worden getracht de bestaande instrumen-

ten te activeren en in het bijzonder wordt hierbij gedacht aan de inventaris van de gemeenten, zoals ook reeds voorzien in de wet op de Stedebouw.

In verband met de gewestplannen spreekt u over het tegengaan van de lintbebouwing om het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden te voorkomen. Hierbij wordt de richtlijn van 17 september geëvalueerd en bijgestuurd. Dit is een interessante richtlijn omdat ze twee belangrijke uitgangspunten bevat. Ten eerste kan het aansnijden van nieuwe woonuitbreidingsgebieden enkel op basis van de behoeften binnen de gemeente. Ten tweede kan dit alleen maar nadat er reeds een actief beleid gevoerd werd binnen de bestaande woonkernen.

U stelt dat het ruimtelijke beleid ook ondersteunend kan zijn voor het stedelijk beleid. Ik citeer : door het ruim voorzien van de woonuitbreidingsgebieden wordt in feite de centrumfunctie uitgehold. Er kan worden overwogen om in aansluiting op de geselecteerde gebieden van het stedelijk beleid systematisch over te gaan tot het schrappen of bevriezen van een aantal woonuitbreidingsgebieden. Einde citaat.

Samengevat kan men al de elementen van de beleidsbrief in 3 punten samenbrengen. Ten eerste denkt de minister aan het heropstarten en het actualiseren van de realisatie van een gemeentelijke inventaris voor onbebouwde percelen. Ten tweede denkt u aan de herziening en een verstrakking van de richtlijn van 17 september 1993 inzake het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden. Ten derde heeft u het over de schrapping of de bevriezing van de woonuitbreidingsgebieden buiten de geselecteerde stedelijke gebieden.

Dit zijn prachtige doelstellingen. Toch moeten we vermijden dat deze doelstellingen reeds gehypothekerd worden door een beweging die nu in bepaalde landelijke gemeenten op gang is gekomen, vooral door de activiteiten van verkavelaars en projectontwikkelaars. Er dringen zich dus doorgedreven bewarende maatregelen op in afwachting van de uitvoering van het Structuurplan Vlaanderen. Denken we aan hetgeen gebeurde aan de vooravond van de invoering van het Duinendecreet. Dergelijke situaties dienen we te vermijden bij de realisatie van het Structuurplan.

Als bewarende maatregel moeten we zorgen dat het aansnijden van bijkomende woonuitbreidingsgebieden wordt opgeschort, in afwachting van de inwerkingtreding van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en het op punt stellen van de daarin opgenomen nieuwe beleidslijnen ter versterking van de kernen. We hebben daartoe twee mogelijkheden.

Ten eerste een onverbiddelijk en strak moratorium, wat misschien niet haalbaar zal zijn. Vandaar stellen wij eerder een bijna-moratorium voor : enkel de gemeenten die in het voorbije decennium reeds een actief woonbeleid ge-

Sannen

voerd hebben, kunnen een uitzondering zijn. Dit kan wanneer uit een recent opgemaakte woonbehoefte studie blijkt dat in de gemeente een urgente woonbehoefte is, die niet kan worden opgevangen door de bestaande woongebieden of via alternatieve aansnijdingen binnen de bestaande woonkernen. Volgens de richtlijn kan deze woonbehoefte enkel slaan op een behoefte vanuit de gemeente. Het mag niet de bedoeling zijn mensen vanuit andere gemeenten aan te trekken. De woonbehoefte moet blijken uit een studie ter zake en uit een actuele inventaris van de onbebouwde percelen. Deze inventaris bevat ook een lijst van de onbebouwde percelen binnen het woongebied en een opsomming van projecten uitgevoerd in de vorige 10 jaar in het kader van het voeren van een actief woonbeleid. Deze uitzonderingen mogen voor deze gemeenten gemaakt worden omdat gemeenten die de laatste 10 jaar geen actief woonbeleid gevoerd hebben en uiteindelijk de wilde verkavelingen hebben laten gebeuren, nu niet meteen beloofd moeten worden met de nieuwe woonuitbreidingsgebieden.

Dit moratorium kan volgens ons op twee manieren ingesteld worden. Ten eerste, op korte termijn, op basis van de huidige wetgeving. Dit is via de richtlijn van de ambtenaren en de omzendbrief aan de gemeenten. Dit houdt een verstrenging en actualisering in van de richtlijn verstrekt door uw voorganger, minister Kelchtermans. Het knelpunt is hier echter dat deze richtlijn vooral aan de ambtenaren en minder aan de gemeenten gericht is. Het is belangrijk dat ook de gemeenten op de hoogte worden gebracht van dergelijke beleidsinitiatieven.

Deze richtlijn geldt zolang het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen niet wettelijk van kracht is. Bovendien kan men het bijna-moratorium niet dadelijk opheffen, maar dient men overgangsbepalingen op te nemen in het planingsdecreet. Daarna kan men, naargelang de ligging, stapsgewijs overgaan tot hetzij een schrapping van de woonuitbreidingsgebieden, hetzij de opheffing van het moratorium. Op die manier kan men de doelstellingen uit de beleidsbrief op een systematische wijze realiseren.

Welke concrete initiatieven hebt u al genomen voor de opmaak van die gemeentelijke inventaris? Hebt u bovendien al stappen ondernomen om die richtlijn van minister Kelchtermans te evalueren en bij te stellen? Bent u bereid de nodige bewarende maatregelen te nemen opdat de implementatie van het Structuurplan Vlaanderen niet zou worden gehypothekeerd?

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick lachaert : Ik begrijp de tussenkomst van de heer Sannen niet zo goed. Na een grondige lectuur van de wet op Stedebouw, de gewestplannen, en de bepalingen aangaande de gemeentelijke autonomie, zou hij er wellicht enigszins anders over denken. Men dient ter zake

in de eerste plaats rekening te houden met het juridische instrumentarium. We leven in een rechtstaat, en dat betekent dat er richtlijnen bestaan die moeten worden toegepast.

Een woonuitbreidingsgebied zou een verlenging moeten zijn van de woonzone. Op het ogenblik dat een woonzone is uitgeput, gaat men het woonuitbreidingsgebied aansnijden. Een dergelijk gebied situeert men het best zo dicht mogelijk bij de kern van een stad of gemeente. Een aantal woonuitbreidingsgebieden beantwoordt daar niet aan, omdat bepaalde kleine gemeenten uit eigenbelang, in de periode voor de fusie, een woonuitbreidingsgebied hebben gecreëerd op een aanzienlijke afstand van de kern. Toch werd de ratio van de woonuitbreidingsgebieden vrij goed gerespecteerd. Woonuitbreidingsgebieden zijn erop gericht het gebrek aan bouwgronden op te vangen. Dat sluit aan bij uw opmerking waarin u stelt dat men de kernen zo kort, en de open ruimte zo groot mogelijk moet trachten te houden.

Wanneer u pleit voor een moratorium en een schrapping op langere termijn, dient u ook rekening te houden met de kostprijs.

Voor vele gemeenten zijn die woonuitbreidingsgebieden het enige middel om, en ik gebruik een groot woord, het uitsterven van de gemeente te verhinderen. Zowel in het Meetjesland als in het zuiden van de provincie Oost-Vlaanderen vormt het woonuitbreidingsgebied het middel bij uitstek om jonge mensen toe te laten in de eigen streek te blijven wonen.

U hanteert ook het prijskaartje voor de infrastructuur als argument om geen woonuitbreidingsgebieden meer aan te snijden. Deze kosten worden vandaag nog steeds gedragen door de verkavelaar en de koper, en niet door de gemeenschap.

Ik zou wel graag willen weten welke oppervlakte er vandaag nog overblijft voor de inplanting van woonuitbreidingsgebieden.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Ik kan me in grote mate terugvinden in de tussenkomst van de heer Lachaert, Maar ten aanzien van de heer Sannen zou ik graag een paar verduidelijkingen geven.

We leven nog altijd in een rechtstaat. U hebt het voorbeeld aangehaald van een woonpark in Zwevegem. De juridische term woonpark, bestaat mijns inziens niet. Het gebied Den Helder is als woonzone ingekleurd in het gewestplan. Ik ga ermee akkoord dat het in een landschapelijk waardevolle omgeving ligt, maar anderzijds dient men rekening te houden met het juridische aspect. Eventueel zou men een wijziging van het BPA kunnen overwegen, maar dan dient men rekening te houden met de kost-

Decaluwé

prijs. Het is uiteraard niet de bedoeling dat vele gemeentebesturen en verkavelaars nog snel een aantal zaken realiseren vóór het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen van kracht wordt.

Op dit moment dient men aan te tonen dat er een woonbehoefte is, alvorens men een woonuitbreidingsgebied aansnijdt. Indien er in bepaalde steden en gemeenten veel leegstand is, zal men met de nodige terughoudendheid die woonuitbreidingsgebieden dienen aan te snijden. Ik pleit ervoor dat men het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in zijn globaliteit bekijkt.

Ik ben er niet voor dat men moratoria en bewarende maatregelen afkondigt in functie van het Structuurplan. Ik pleit voor het behoud van het huidige beleid. Het is niet onbelangrijk dat men stelt dat bepaalde behoeften moeten worden getoetst aan de regeringsbeslissing van 5 april 1995 aangaande het Structuurplan Vlaanderen.

De regering levert goed werk. Men moet geval per geval toetsen. Als een geval in strijd is met het voorontwerp van het Structuurplan, namelijk het roze boekje dat door de regering werd bevestigd in januari, dan moet men de gevolgen daarvan dragen.

We zijn dus geen voorstanders van lineaire maatregelen. Toetsing aan het huidige voorontwerp van het Structuurplan Vlaanderen vormt een voldoende basis.

De voorzitter : Mijnheer de minister, ik zou nog een woordje willen toevoegen aan deze interpellatie. Bij het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden mogen we niet vergeten dat het over reservegebieden gaat. Iedereen gaat daarmee akkoord.

Er zijn twee soorten reservegebieden : gebieden die omgeven zijn door bestaande bebouwing, waar het begrip inbreiding in ruime zin kan worden toegepast en de echte woonuitbreidingsgebieden. In sommige gewestplannen werden de eerste gebieden rood ingekleurd, anderen werden als uitbreidingsgebied ingekleurd. Dit gebeurde op vraag van de op dat ogenblik verantwoordelijke beleidsvoerders. Men wil immers vooraf weten hoe men een woonuitbreidingsgebied zal aansnijden. Het liefst beschikt men zelfs over een Bijzonder Plan van Aanleg.

Bij de echte woonuitbreidingsgebieden moet men een beroep doen op de resultaten van een woonbehoeftestudie. Op dit gebied sluit ik me aan bij de heer Sannen : ik stel de resultaten van deze studies in vraag. De inhoud is vaak een lachertje. Onze ambtenaren moeten meer aandacht besteden aan de inhoud van deze studies. Studies door een sociale bouwmaatschappij of door de gemeente zelf zijn inhoudelijk goed gestoffeerd. Woonbehoeftestudies van een promotor zijn echter meestal weinig gefundeerd. Ik vind niet dat zoiets mogelijk is.

Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, uw opmerkingen zijn terecht en we zullen dan ook waakzaam zijn.

Mijnheer de voorzitter, collega's, bij het begin van de interpellatie van de heer Sannen stelde ik mezelf twee vragen. Eerst en vooral vroeg ik me af of de interpellatie wel terecht tot mij was gericht. Moet deze interpellatie niet worden gericht tot de vele gemeenten die tot initiatieven overgaan ? Achteraf bezorgde de heer Sannen me echter een grote voldoening. Vooruitlopend op het debat van volgende maandag, zwaaide hij onze beleidsintenties veel lof toe. Daarvoor wil ik hem danken.

Voorafgaand wil ik een kleine bedenking formuleren, die aansluit bij de opmerking van de heer Lachaert. De gemeentelijke autonomie moet worden gerespecteerd. Het gaat hier niet alleen om gegevens, maar eveneens om een subjectief aanvoelen : we hebben de indruk dat er een soort van verkavelingsgolf op gang is gekomen. De meeste collega's situeren dit tegen de achtergrond van het toekomstige Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Gemeentebesturen proberen om voor de komst van dit plan nog het een en ander voor te stellen en te regelen. Wat kan een minister daartegen doen ? We kunnen de 308 gemeenten er toch niet van proberen te overtuigen om geen initiatieven te nemen ? Ons uitgangspunt is dus deels subjectief, deels objectief. Onbebouwde woonuitbreidingsgebieden worden als het ware systematisch opgespoord en aanvragen komen binnen.

Moeten er bewarende maatregelen worden getroffen ? Moet er een moratorium worden ingesteld ? Dergelijke maatregelen dringen zich niet op. Ik baseer me op de dagelijkse gebeurtenissen en op de documenten die op mijn bureau terechtkomen. Het niet-verlenen van een verkavelingsvergunning is perfect mogelijk binnen het bestaande wettelijke kader en de huidige regelgeving. Een bewarende maatregel heeft trouwens een tijdelijk karakter : na afloop ervan moeten de aanvragen toch worden behandeld. Zo verschuiven we het probleem. Mijnheer Sannen, ik heb er alle begrip voor dat u ongerust bent over dit probleem. Dat is terecht. We nemen dezelfde fenomenen waar en proberen de regelgeving toe te passen.

Wat de richtlijn van minister Kelchtermans betreft, werden al maatregelen getroffen. De behoeftenstudies worden ter evaluatie voorgelegd aan de afdeling voor Ruimtelijke Planning. Waarom wordt dit voorgelegd aan de ambtenaren en niet aan de gemeenten ? Het zijn de ambtenaren die moeten oordelen, zoals past in een logische bestuursvorm. Deze maatregel was nodig om de verschillende aanvragen op een coherente manier te benaderen, beoordelen, evalueren en toetsen.

Ik wil de opmaak van gemeentelijke inventarissen van onbebouwde percelen stimuleren. Naar alle waarschijnlijk-

Baldewijns

heid zal volgende week aan de Vlaamse regering een besluit worden voorgelegd, waarin binnen de marges van de begroting, subsidies worden toegekend om deze inventarissen te actualiseren. Ik wens te voorkomen dat men de regering verwijt de last naar de gemeenten toe te schuiven.

De regering is het volledig eens over deze werkwijze. Daar bestaan geen misverstanden over. Zoals staat vermeld in de reglementaire voorzieningen, zullen we erop toezien dat de bevolking deze inventaris ook kan raadplegen. De stedenbouwwet voorzag reeds de opstelling van deze inventaris. Ik wil niet vooruitlopen op de concrete inhoud van het besluit dat ik wil voorleggen, maar we proberen deze inventaris zo handig mogelijk te maken voor het beleid. Er worden ook consultatiemogelijkheden voorzien voor de mensen. Deze inventarissen zullen ook worden bijgehouden.

Een ander probleem dat aan de orde werd gebracht betreft de bebouwingsdichtheid bij verkavelingen en dergelijke. Wanneer we verder zullen staan met de discussie rond het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen kunnen we ook een initiatief uitwerken in verband met de bebouwingsdichtheid bij nieuwe verkavelingen.

Wat dit Ruimtelijk Structuurplan betreft wensen we de woonmogelijkheden voor 60 percent te concentreren in de stedelijke gebieden en voor 40 percent in de landelijke kernen. Het is belangrijk dit te onderstrepen. Bij de toetsing is dit een kader waarnaar wordt gekeken. Het komt er dus niet op aan om – zoals hier wel eens werd verklaard – de veelheid van verkavelingen of dergelijke te bekijken. Het is eerder de concentratie die van groot belang is. Dat is een van de basisdoelstellingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Eerst en vooral wil ik duidelijk stellen dat ik op geen enkele manier het domein van de onwettelijkheid zou willen betreden. Je moet de nodige wetgevende of wettelijke middelen gebruiken om een bepaald beleid te voeren. Bewarende maatregelen kunnen ook wettelijk worden gerealiseerd : we hebben dit pas vastgesteld in de onderwijswereld.

Mijnheer de minister, u stelde net dat u de noodzaak van bewarende maatregelen niet zag. Mij leek de richtlijn van minister Kelchtermans precies een bewarende maatregel. What's in a name ? Daarom, en daar dit alles blijkbaar nogal gevoelig ligt, wil ik hier ook het woord moratorium of bijna-moratorium niet gebruiken. Wel hoop ik dat deze richtlijn uiteindelijk wordt geactiveerd, dat ze stringent wordt toegepast en dat er toezicht op is. In die zin kan ik ook instemmen met de benadering van de heer Quintelier. We hebben geen enkel probleem met kernverster-

kende aansnijdingen van woonuitbreidingsgebieden of woonzones. Het gaat me echter vooral over aansnijdingen die op dit ogenblik, los van een degelijke woonbehoefte-studie, los van een inventaris zeker niet kunnen. Vandaar mijn verzoek dat daar op een stringente wijze op zou worden toegekeken.

Aan de andere kant is het, denk ik, belangrijk overgangsbepalingen te voorzien in het planningsdecreet, bepalingen die nodig zijn bij het doen toepassen van het Structuurplan. In uw beleidsbrief gaat u immers uit van het desnoods schrappen van bepaalde woonuitbreidingsgebieden. Het is belangrijk dat wat dit betreft de nodige systematiek wordt ingebouwd in het planningsdecreet of het Structuurplan.

Ook even een korte reactie op wat de heer Decaluwé zei : voor zover ik weet gaat het vooral over gewestplanwijzigen, waarbij de minister de bestaande nota rond het voorliggende Structuurplan Vlaanderen wil gebruiken als toetssteen. Heb ik het hier over het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden, dan gaat het niet over het wijzigen van gewestplannen. Eveneens wil ik aankondigen dat wij een motie zullen indienen, opdat we minstens de garantie zouden krijgen dat die stringente benadering zal worden gerealiseerd.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Ik wil even ingaan op de problematiek van de inventaris van de onbebouwde percelen. Er zijn in Vlaanderen nog drie gemeenten die een dergelijke inventaris opmaken. Ik stel met blijdschap vast dat de minister ter zake een initiatief neemt.

Ik had reeds een schriftelijke vraag gesteld over deze problematiek. Ook stel ik met tevredenheid vast dat men een zekere vorm van ondersteuning tracht te bieden aan de gemeenten die het zouden doen. Ik heb echter een bijkomende vraag. Momenteel wordt het niet verplicht. Als u straks een maatregel neemt, al dan niet met subsidies, dan zou het mijn inziens goed zijn, kijkend naar Vlaanderen in zijn globaliteit, de gemeenten enigszins te verplichten dit te doen. Anders krijgt men een soort fragmentarische inventarisatietoestand op Vlaams niveau. Kan men de gemeenten verplichten daarop in te spelen in het kader van een globale visie ?

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Betreffende de onbebouwde percelen hoor ik met enige huiver dat men bepaalde limieten, in de positieve of de negatieve zin, aan de oppervlakte wil opleggen.

Het verleden leert ons dat waar de mensen voorheen, twintig jaar geleden, een perceel kochten van 1.200 tot 1.500 vierkante meter, men thans evolueert naar een veel kleinere oppervlakte, van 600 tot 700 vierkante meter.

Lachaert

Deze evolutie vindt niet alleen om financiële redenen maar vooral om gebruiksredenen plaats. Als beleidsverantwoordelijke moet je daar voorzichtig in zijn. Ik pleit dus tegen die oppervlaktelimieten, maar voor het realiseren in fasen van een grote verkaveling, een groot woonuitbreidingsgebied. Ik kan daaromtrent een aantal praktische voorbeelden aanhalen die toch tot positieve resultaten hebben geleid.

Door deze opdeling in fasen op te leggen aan de verkavelaars, vermijdt men dat kilometers straten worden aangelegd waarbij hier en daar een huis verschijnt. Op die manier kan de tweede fase pas van start gaan als de eerste fase is volgebouwd. Op die manier houdt men de zaken aan elkaar binnen de bestaande stedenbouwkundige voorschriften – waaraan men zich volgens mij moeilijk kan onttrekken – en beschermt men eveneens de open ruimten in de mate van het mogelijke, zelfs binnen de woonuitbreidingsgebieden. Ik vind dit noodzakelijk omdat het toelaten van grote verkavelingen zonder die beperking een verspilling van ruimte betekent, die op korte termijn niet kan worden opgevuld.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, ik volg de redenering van de heer Lachaert. Ik denk echter niet dat ik daar nu verder op moet ingaan. Ik dank hem ook omdat hij deze zaak op een realistische wijze benadert.

Mijnheer Decaluwé, het KB van 1981 legde de gemeenten wel een verplichting op. Men heeft die zaak gewoon niet opgevolgd. We hopen nu dat we een nieuwe stimulans kunnen geven en er zo voor kunnen zorgen dat dit veralgemeend wordt ingevoerd.

Mijnheer Sannen, wat het stringente toezicht betreft kan ik niets meer zeggen dan dat dit daadwerkelijk gebeurt. We hebben onze administratie aangespoord om dit op deze wijze te doen. Ik zie niet in hoe ik dat nog meer in de verf kan zetten. Ik heb op dat vlak reeds relatief veel gedaan, ook ten opzichte van de administratie.

Betreffende het uitstippelen van mogelijke overgangsfasen is het zo dat het planningsdecreet natuurlijk een procedure zal vastleggen waarbinnen men dient te werken. Inzake een mogelijke overgangsfase moet het duidelijk zijn dat de bestaande planfiguren ook aangehouden blijven tot er andere zijn, tot we een ander systeem hebben uitgewerkt in de vorm van een nieuw decreet. Ik zie dus niet in hoe we nog een andere manier van overgang kunnen opstellen zonder bijkomende verwarring te creëren. Het lijkt me dus aangewezen de bestaande planfiguren consequent te respecteren, in afwachting daarvan.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Sannen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het incident is gesloten.

We gaan verder in besloten vergadering.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 12.45 uur.*